

Børne Blad

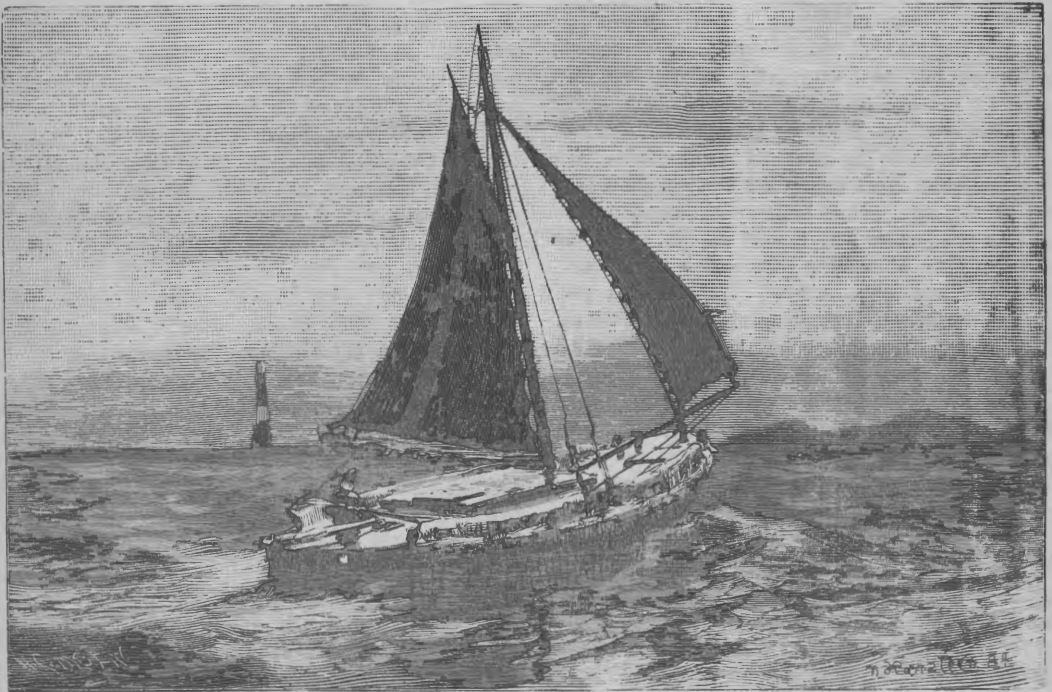

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

16de juni 1900.

26de aarg.

Til havs.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. W a n g a n e s, Story City, Iowa.

Benge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektioner, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 73.

Kongesønnens bryllup.

"Alting er rede, kommer til brylluppet."

Kongen og kongesønnen er Gud og hans søn. Med kongesønnens bryllup menes det samme, som naar der staar: "Ordet blev kjøbt og boede iblandt os" (Joh. 1, 14). Guds søn forenede sig med menneskeslegten. Det var en hædersfest for os mennesker. Aldrig har der været en saa høi og herlig brudgom som Guds søn; aldrig et saa skjønt og herligt bryllup, som da han forenede sig med os mennesker. Da sang englene: Være være Gud i det højeste; fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighed.

Kongen sendte sine tjenere ud for at minde de budne om, at bryllupsdagen var kommen.

Hvem var disse budne? Det var jøberne. De var budne til dette bryllup ved profeterne. Allerede paa Abrahams tid løb indbydelsen til dem, og den blev gjentagen gang paa gang.

Disse tjenere, som nu gik ud for at minde de budne om, at bryllupsdagen var kommen, var døberen Johannes, Kristus selv og hans apostle. Men hvordan syntes de budne om indbydelsen? De vilde ikke komme. De havde det saa trabelt med sine jødiske ting, at de vilde ikke komme til kongesønnens bryllup. Ja, saa ugudelige og ondskabsfulde var mange af de budne, at de slog tjenerne ihjel. Saadan gik det døberen Johannes, og Kristus selv, og de allerfleste af hans apostle.

Desværre er det nok ikke bare jøberne, som har baaret sig ad sliig. Det er saare mange, som naar de kaldes ved evangeliet til at komme til Jesus, ikke vil, men lader sig holde tilbage ved jordiske ting. Og mangen gang har de forfulgt og dræbt dem, som har indbudt dem til at komme til Jesus.

Men saadant vil blive straffet af kongen. I vor lignelse staar det, at kongen sendte sine hære ud og dræbte disse manddrabere og satte

ild paa deres stad. Saadan gik det jødefolket. Sytti aar efter Jesu fødsel kom romerne over jøberne og tilintetgjorde dem og ødelagde deres stad Jerusalem.

Men kom der ingen gæster til brylluppet? Jo, kongen sagde til tjenerne: brylluppet er beredt, men de budne var det ikke værd. Saa skulde de gaa ud paa veifjellene og bede til bryllups saa mange som de kunde finde. Da jøberne havde foragtet evangeliet, løb det til hedningerne. Det er det som menes med denne sidste indbydelse. Disse fulgte indbydelsen. Huset blev fuldt. Kirken historie lærer os, at det ene hedningefolk efter det andet antog evangeliet og blev kristne. Vlev nu ogsaa alle sande kristne? Nei, thi der staar, at da kongen gik ind for at se til gæsterne, saa han en, som ikke havde iført sig nogen bryllupsklædning. Ranske denne var saa fattig, at han ikke havde raad til at faa sig nogen bryllupsklædning? Na nei; thi kongen havde bryllupsklædning færdig til alle gæsterne, saa at de behøvede bare at føre dem paa. Men denne gæst bryhde sig ikke om bryllupsklædningen eller han likte bedre sin egen klædning og mente, at den var god nok. Hvad menes da her med bryllupsklædningen? Hvad er det for en klædning vi maa have iført os, skal vi være i Jesu bryllup? Paulus siger: saa mange, som er døpte til Kristus, har iført Kristus. Kristus maa være vor klædning, det vil sige: "Kristi blod og retfærdighed er alt, hvad jeg vil smykkes med", som vi synger i en salme. Og Kristi retfærdighed ifører vi os ved troen. Denne gæst havde ikke troen paa Jesus. Han var ikke en troende; han var en hykler. Det saa ikke tjenerne, heller ikke de andre gæster. Men kongen saa det straks. Ham kan ingen bebrage med noget hykleri.

Denne gæst taug, da kongen spurgte, hvorledes han var kommen ind uden bryllupsklædningen. Ingen vil kunne forsvare sit hykleri i Guds kirke.

Hvordan gaar det saa hyleren? Det viser slutningen af lignelsen. Han blev kastet ud. Saa vil alle de blive kastet ud af Guds samfund, som vel en tidlang staar i Guds synlige menighed, men ikke har troen paa den herre Kristus.

Med Kristi rene klædning paa skal hellig som han selv jeg staa.

Hvorledes — kommen ind uden bryllupsklædning?

Matt. 22, 12.

En søndags morgen vandrede en gesel henad veien til en liden landsby. Han saa elendig ud. Klæderne hang i filler om ham, støvlerne var istykker, og paa hovedet havde han en gammel forslidt hat. Kirkeklokkerne ringte og mænd og kvinder strømmede i søndagspubs med salmebogen i haand til Guds hus. Gesellen var et af disse forlorne subjekter, der vandrer fra sted til sted, uden hjem, uden fred og uben Gud. For at ergre bønderne bestemte han sig til at gaa sammen med dem til kirken. Disse saa forundret paa ham og syntes, det var uhyggelig at se et saa forfaldent menneske paa vei til kirken. Han gik med dem ind, lige op til foret og satte sig mellem nogle gamle fromme folk. Han tænkte paa denne maade at kunne plage dem og forstyrre deres andagt; men ingen ændrede ham. Tonerne fra orgellet brusede gennem kirken og sangen begyndte. Da en gammel bonde, som sad ved siden af gesellen, merkede, at denne ikke havde bog, holdt han sin hen til ham og lagde i det samme sin arm om hans skuldre. Gesellen blev rød og ønskede sig ude af kirken; men da han havde sat sig saa langt frem, kunde det ikke saa godt gaa an. Presten talte over de ord: Ven, hvorledes er du kommen ind her og har ikke bryllupsklædningen paa? (Matt. 22, 12). Atter og atter forekom dette spørgsmaal i prædikenen.

Manden blev sterkt greben, han besaa sig fra øverst til nederst, og hans sambittighed vidnede om, hvor elendig hans indre menneske var. Han blev i sit hjerte overbevist om, at han var den mand, som maatte blive kastet ud. Angstsvæden stod ham paa panden, og taare paa taare rullede ned over hans kinder. Da prædikenen var slut, og alle gik hjem, stod han raadvild paa veien, uden at vide, hvor han skulde vende sig. Da kom den gamle mand, han sad ved siden af i kirken, hen til ham og sagde venlig: Kom og bliv med hjem og spis middag hos mig. Glad modtog den fremmede tilbuddet, og for den gamle bonde aabnede han nu sit hjerte. Denne viste ham hen til Frelseren, som den, der havde tilveiebragt retfærdighed og fred for den ugubelige. Og det vidste sig, at heller ikke denne skaffars synders søgte Guds naade forgyldes.

D. C. v. Hoffens barnehistorier.

Tante Fanny og lille Mej.

(Slutning.)

At lille Mej havde lagt en fund med træhesten, kunde vistnok synes baade forstandigt og adstabilit; men netop fordi han havde holdt paa med dette saalænge, begyndte han nu at saa andre planer.

Det var en liden slink hest, han havde, brunmalet, med hvid plet i panden og en hale af rigtige hestehaar; men hvor meget morsommere vilde det dog være, om den kunde springe og vrinske og var rigtig levende! Denne tanke opstod pludselig i lille Mejs forslagne hoved, og saa begyndte han at undres paa, om man ikke skulde kunne foretage en saadan forbedring.

Da husede han paa, at han mellem tante Fannys blomsterpotter havde seet noget, der saa ud som en tør pind med kviste paa, og som tante Fanny havde vandet og pleiet saa omhyggelig; og netop imorges havde hun jo meget fornøjet raabt: "Nu tror jeg, at den lever!" og vist den til mormor, som ogsaa var bleven glad.

Hvorfor skulde da ikke ogsaa en træhest kunne saa liv, naar den fik staa i solen og blev rigtig vandet?

Det maatte forsøges!

Han krøb op paa stolen ved vinduet og klemte sin hest ind mellem urtepotterne, hvoraf følgen blev, at en forhaabningsfuld fufsia faldt paa gulbet og blev knækket.

Ubehageligt var det, men Gunnar var altfor optagen af sin store plan til at fæste sig synderlig ved den ting.

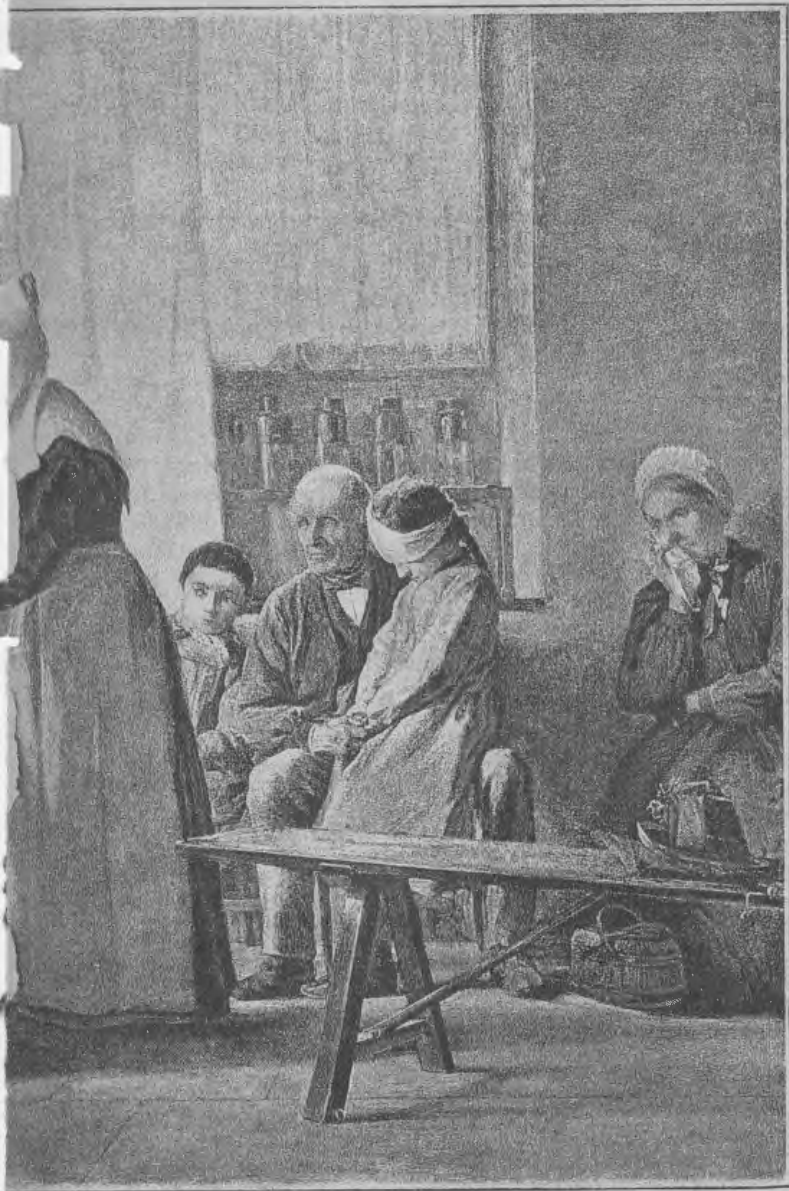
Nu skulde vandingen foregaa, og der var heldigvis vand igjen i tante Fannys lille have-sprøite. Hesten skulde ikke stanse i bekken af mangel paa vand, det er sikkert; thi Gunnar sprøite og sprøite af hjertens lyst, saa vandet skulde over tante Fannys lille fine skjold og slød i smaa bække ud over gulbet.

Meget tilfreds med sit arbejde krøb Gunnar atter ned af stolen og stillede sprøiten tilbage paa dens plads. Nu skulde tante Fanny saa se, at han var en liden ordentlig og snil gut.

Hvad skulde han nu gjøre?

Jo, der stod tante Fannys kniplepude. Det raslede og klang saa lystig i kniplepuberne, naar hun flittede dem, og Gunnar havde seet saa nøie efter, hvorledes hun var sig ad, at han sølte sig fikker paa, at han ogsaa kunde gjøre

ge hender.

det. Og han fik rigtig nok pinderne til at rasle! Han slængte dem hid og did om hinanden og var aldeles henrykt.

"Hør, tante! — hør!" raabte han til tante Fanny, da hun kom ind, og saa ibrig var han i sit arbejde, at ogsaa hans smaa ben sprællede frem og tilbage omknap med kniplepindene.

Den, som ikke var henrykt, det var tante Fanny. Dengang undgik lille Mej ikke at faa over fingrene; men hvad det skulde bethyde, forstod han ikke ret! Han syntes da, han havde været snil og moret sig selv, og alligevel var tante Fanny rigtig fint og rød i ansigtet, som han aldrig havde seet hende før.

Det var godt, at mormor kom og tog sig af sagen; hun forstod at gjøre det klart for Gunnar, hvorfor han havde faaet over fingrene, og hun gav tante Fanny selv en tilrettevisning, fordi hun havde ladet den lille gut være der alene, uden tilsyn.

Da sporene af den ødelæggelse, Gunnar havde voldt, var udslettede saa godt det lod sig gjøre, følte tante Fanny, at hun trængte til frisk luft, og det kunde lille Mej nok ogsaa trænge til, troede hun, og derfor tog hun ham med sig ud i haven, som strakte sig ned mod sjøen.

Veiret var saa vakkert, luften saa vaarfrisk, men dog saa mild og varm og fuld af solskin og fuglesang, at tungere sorger end den, tante Fanny havde at bære paa, kunde lettes, og hun glemte baade sin knækkede fuffia og sine sammenfiltrede kniplingsstraae, da hun kom ned til sjøen og saa, hvorledes de smaa krusede bølger plaskede mod stranden og omkring hendes egen lille nymalede baad, som laa der saa indbydende og buggede i det klare vand.

"No, ro til fiskestjer!"

Mange fiske faar vi der" —
begyndte hun at gnaale.

"Staa' vi ro?" spurgte Gunnar.

Det havde han været med paa før, og det syntes han om.

"Ja, hvorfor ikke!" raabte tante Fanny muntert, løftede Gunnar op i baaden, hoppede selv efter og stød det lille fartøj fra land.

"Sid nu bare stille!" formanede hun. Og stille var Gunnar. Man kunde ikke se en stilsfærdigere og snillere liden gut, end han var, som han sad der og straalte af velbehag, mens han med begge hænder holdt sig fast i toften.

Tante Fanny havde grund til at være tilfreds med ham, og det var hun ogsaa, skjønt

hun tiede med, hvad hun tænkte og iftedet begyndte at slynge omknap med lærterne, mens hun påsæde aarerne.

Reisen blev dog ikke lang, thi det var varmt at sidde og ro i den flegende solhebe, og da de var komne et stykke ud paa sjøen, hvilede tante Fanny en stund paa aarerne, løftede paa hatten og tørrede sig over panden, og siden gif det med samme rasle fart tilbage mod stranden.

"Se saa, nu er vi hjemme igjen", sagde hun, da de igjen var paa landjorden, og baaden laa fortpiet paa sin sebbanlige plads.

"Hva' sta' vi gjøre nu?" spurgte Gunnar.

"Nu vil tante Fanny læse", sagde hun og pegte paa en bog, som stak op af hendes lomme, "og lille Mej kan grave sig en have og bygge hus. Se her!"

Hun gav ham hans lille spade, som under baadturen var bleven liggende igjen paa stranden, og plukkede nogle smaa stene sammen til ham. Den jevne sandbakke, som strakte sig langs stranden, var en hyggelig legeplads, syntes tante Fanny; thi nogen fare for at falde i vandet kunde der jo ikke være, da sjøen var grund langt udoer.

Hun syntes dog, hun maatte advare ham for baaden. "Hust paa, at du ikke maa gaa i baaden!" sagde hun.

Ja, det lobede Gunnar og begyndte straks at grave i sandet.

Nu kunde tante Fanny være rigtig tryg, og hun satte sig derfor i ro og fred med sin bog under en buftende hængebirke og forbybede sig i sin læsning.

Gunnar gravede og gravede, men ret som det var, begyndte han at blive træt af legen, han slap spaden og vendte ryggen til sit haveanlæg. Med hatten i nakken og hænderne paa ryggen stod han der meget alvorlig og saa ud over sjøen. Han vilde svært gjerne ud paa vandet igjen, men at gaa i baaden kunde der jo ikke være tale om. Han havde lovet tante Fanny, at han ikke skulde gaa did, og en brav karl staar ved sit ord, det havde hans papa lært ham. Men bedst som han stod der og saa ud, fik han se noget nede ved vandet, som saa meget fornøieligt ud. Det var bare et deigtrug, men han troede, at det var en liden, liden baad og syntes, at den var saa sød at lege med. Der var jo intet, som kunde hindre ham i at forsøge en sjøreise i den lille baad. Han sprang did, det forfæste han kunde, og spaden tog han med sig. Han huffede, at tante Fanny havde stødt

baaden ud med aaren, og saaledes vilde han nu gjøre med spaden. Deigtruget, som havde ligget i sjøen for at blive tæt, laa optrukket paa sandet for at tørres, men det lykkes Sunnar at faa det puffet ud i vandet igjen. Saa gjaldt det om at stige ombord, og det gik, det ogsaa. Hvor han var stolt og glad!

"Tante Fanny! tante Fanny! kom og se!" raabte han og stjøv fra med spaden, saa deigtruget for fra land med en saadan fart, at den lille rorskarl faldt pladast paa maven, heldigvis ikke i vandet, men i deigtruget; her støbte han imidlertid hagen mod tanten, og det glade feiersraab gik over til et strig af smerte og forstræktelse.

Jo, det var noget for tante Fanny at se! — Hun blev saa forfærdet, at hun sprang lige ind i vandet og løstede Sunnar op paa sine arme.

"Ulydige barn! hvad tager du dig til?" raabte hun, og Sunnar kunde ikke svare, han bare hidsede og græd. Det rørte tante Fanny. Hun tørrede hans taarer bort og forsøgte at berolige ham; men da han endelig var aldeles færdig med at hidsede, og de begge skulde følges ind til mormor for at tale om, hvad der var hendt, syntes tante Fanny, at hun maatte tale alvorlig med sin lille pleiesøn og forestille ham, hvor farligt hans foretagende havde været.

— "Tænk om lille Mej var druknet og var død! Hvad skulde vi saa have gjort?" sagde hun tilslut i den allerbedrøveligste tone.

Sunnar havde gaaet stille og hørt paa hendes forklaringer og formaninger; nu tittede han op paa hende.

"Hvis Mej havde døet, saa havde tante Fanny og mormor faaet vin og tager", sagde han trøstende. Og det saa virkelig ud, som om det var lykkes ham at trøste tante Fanny, for rigtig nok holdt hun lommeørkløbet for ansigtet, men "hun var slet ikke lei, men bare glad", erklærede Sunnar, da denne merkverdige begivenhed senere blev berettet.

Men mormor var lei for fuldt alvor og havde afstilligt at sige tante Fanny under fire øine, som just ikke var noget at le af, og se gjorde tante Fanny ikke heller, da hun kom ud fra mormors egen stue, det saa Sunnar, stjønt han ikke forstod, hvad mormor havde talt om.

Aften.

Du, som kalder natten frem
og stjernelystet tænder,
bevar, o Gud, mit kjære hjem!
Jeg folber mine hænder
og ber for alle fjern og nær
og tror, at du, som har os kjær,
vil vaage for os alle.

Hvad gagn gjør katten?

Der er mange menneſter, som ikke kan lide katter. De siger, at katten er et leit dyr; den er kjælen og falsk; ret som det er, saa florer den. Og gagn gjør den ikke, siger de. Den sætter ofte klørerne i hørn, albrig i mus; den kværker kyllinger og stjæler fløde. — Javist findes der sige katter, og dem skal en ikke holde paa, bare jage dem væk eller putte dem i en sæk og sende dem tilsjøs. Men sandelig er der katter, som gjør nytte ogsaa. Tænk, om vi boede i et gammelt strøbeligt hus, hvor det hrede af mus og rotter. Tænk, om vi ikke kunde gaa ud paa trapperne uden at have dem mellem benene. Maben aad de op eller grisede den til; om natten gnagede de i væggen, saa vi ikke kunde saa sove, og kanſte kom de op i buggen til Tulla ogsaa og bed hende. Fik vi da en stikkelig kat i huset, saa vilde vi nok sige, at katten er det bedste dyr som findes. For da blev der stille i trapperne, mad i kjelberen og ro om natten. Oppe paa mørkeloftet lyſte et par flinnende øine, som saa ligesaa godt om natten som om dagen; ørene hørte den mindste lyd fra den ene ende af loftet til den andre. Og vaagede de sig saa frem, de smaa tyvene, saa kom katten paa sokkelæsten og tog dem i et eneste sprang. Og en kat kan tage godt for sig. Paa et aar kan en rigtig stor kat æde mange tusend mus.

En regnemester.

Harald og Hans var ganske smaa;
sammen de legte og sammen de laa.
Saa var det en kveld, de kom træet fra engen,
at Hansemand la sig midt i sengen.
Hans, er du tullet? ropte hans mor,
hvor skal der nu bli rum til bror?
Svaret skal mindes til alle tider:
Der er jo rum paa begge sider.

Vor kjære hjembygd.*)

Blandt vore fjelde her er det godt trods avinds flage og daarers spot. Her fødtes vi, og her vil vi bo og takke Gud, som har naadig givet en saadan bolig for jordelivet. Her deler brødre vort haab, vor tro, her kan i sjælen Guds plantning gro; her kjærligheden os sammensfører og skjænker trøst, naar os modgang bøier, en venlig grav, naar vi gaar til ro.

Min kjære landsmand, o vær dog klog
 kast bort de fremmede guders aag.
 Giv dem ei længer din sjæl ivold!
 Jeg mener: brændevins-pest-uhyret,
 der stæder mennesket ned til dyret,
 og egoismen, der gjør dig fold
 og selve mammon; det lede trolld.
 Tag Olavs klubbe og slaa dem sønder,
 da rinder sol op for Norges bonder
 og modner høsten til hundred fold.

Kjærlige hænder.

Man er kommen hen til de barmhjertige søstre med de syge børn, og med kjærlig varsom haand stiller de fromme kvinder med dem. Ja, kvinderne har en forunderlig evne til at kunne behandle de syge; de kan saa ofte gjøre mændene tilskamme i saa henseende. Hvor mangen en mindes ikke med taknemmelighed den trofaste pleie, hun i sygdoms tid har nydt enten af mor eller søster eller datter eller af en anden trofast sygepleierste. Jeg tænker, at mere end en af mine unge læsere af personlig erfaring kan bevidne sandheden af dette; saa mange af eder har nok faaet merke, hvad sygdom er, og har

ba kunste ogsaa nydt en mors eller anden kjærlig kvindes omhyggelige pleie. Men saa glem da ikke at vise eders taknemmelighed. Lad ikke mor eller hvem det nu er saa erfare, at utal er verdens løn. Glem ikke de vaagne nætter, som kunste mor eller søster har vaaget ved dit leie; glem ikke al den opofrende kjærlighed, de har vist dig, da du var syg. Det er altid godt at have kjærlige hænder om sig, men allermost naar man er syg.

Opl. paa gaader i nr. 22.

1. Diamantgaaden:

			K						
			P	A	U				
			T	Y	R	O	L		
		S	T	E	T	T	I	N	
K	A	R	T	A	G	E	N	A	
		K	R	A	G	E	R	Ø	
			O	N	E	G	A		
			A	N	D				
							A		

2. Bogstavgaaden: Sammerfest.

Geografisk gaade.

1. En by i Sverige.
2. En by i England.
3. En by i Norge.
4. En elv i Asien.
5. En by i Portugal.
6. En by i Østerrige.

Forbogsstaverne danner en by i Skotland.

Udeline Fjeldstad, Ramsø.

*) Et par vers af B. M. Landstads digt Til vore landsmænd, som udbandter til Amerika.